

## DAR KAPI

Şaidin Büyükbayram

■ Son durağa geldiğimde yanlış otobüse bindiğimi fark ettim. Kendime kızıp sıkın bir yüzle aşağı indim.

Hava kararmaya başlamış, bulutlar dolu dolu, iyice aşağılara inmişti. Yağmur ha yağdı ha yağacak. Eh, dedim. Yağsa da kurtulsak! İçimin ağırlığı belki biraz hafifler. Yüzüm düşüktü. Bir elim cebimdeydi. Ötekinde bir çanta taşıyordum. Başımı sağa sola çevirip yön arandım. Burası birkaç halk otobüsünün son durağı olmasına rağmen neredeyse hiç ışıklıdırma yoktu. Akşamın karanlığı daha derinden hissediliyordu. Asfaltı yer yer kalkmış tali bir yol, bu yol boyunca uzanan dar bir kaldırım vardı. Biçimsiz. İnsana hayatı hatırlatıyordu. İçimde bir ezilmişlik hissi uyandı. Döndüm. Kaldırımı görmemek için bakışlarımı kaldırımın bitiminden başlayıp oldukça geniş bir alanı kaplayan ağaçlık alana çevirdim. Ağaçların tepelerinin ardından bazı yüksekçe binaların ayırdına vardım. Herhâlde hastane orası, dedim. Şu tel örgü olmasa ağaçların arasından sıvışıp giderdim ya, neyse. Gecikiyorum. Aşağı mı yukarı mı, derken vakit geçmişti. Etrafta sırasını bekleyen bir otobüs şoföründen başka kimse yoktu. “Sorayım şuna, ne olacak!” dedim. Dedim ama açıkçası asık yüzü otobüs şoförlerinin soğuk tavırlarından birini çekebilecek durumda değildim. Bu biraz ön yargı olmadı mı, dedim sonra kendi kendime. Umursamadım. Hangi yargı biraz “ön” değil ki?

Otobüsümün geldiği yönün tersine, gerisin geri tel örgü boyunca beş dakika kadar yürüdüm. Baktım, artık iyice kararın havanın da etkisiyle olacak neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Demin gördüğüm binalara da yaklaşmak yerine onlardan uzaklaşıyorum. Kör şeytana birkaç sert kelime savurup geldiğim yöne doğru hızla yürümeye başladım. Hangi yargı değilmiş! Sorsana ulan adama! Ama soramazsın işte, soramıyorsun.

Büyük bir otoparktan geçip hastanenin kapısına geldiğimde saatime baktım: 20.15. Gecikmişim. Telefonumu çıkarıp annesini aradım. Aşağıda olduğumu söyledim. Başka ziyaretçileri varmış. Sevindim desem yalan olur ama içimden bir memnuniyet hissi belli belirsiz akıp geçti. Geç kalmayı sevmiyorum. Anne-siyle diğer ziyaretçilerin gitmesini beklemek konusunda sözleştik. Beklerken hastaneye giremedim. Beni burada, bu kapı önünde tutan bir şey var. Çarpık, ikircikli ama davetkâr bir şey. Düşündüm. Hayat olsa gerek, dedim. Otobüsten indiğim yerdeki dar, kargacık burgacık, kimi taşları sökülmuş, üzerine basıla basıla eskitilmiş ama yine de ayaklarının yere bastığını hatırlatan o kaldırım gibi. Hastane ise havai bir şeydi. Adımını attığın andan itibaren ayakların yer-den kesilirdi. O andan itibaren onun emrine girer; bilinç, akıl, irade denen saf-satalar yumağı seni yalnız başına bırakırdı.

Telefonum çaldı. İçine daldığım gereksiz düşünceler bir anda yok oldu. Tele-fonu açtım. Hastanenin bu dar kapısından geçmenin vakti gelmişti. Geçtim.

\*\*\*

“Ben şiir okumayı da yazmayı da çok severim.” diyor. İnce telli kısa saçı yüzünü iki yandan kapatmış. Hafif çökük avurtları, daralıp genişliyor. Yüzünde kadi-femsi, yumuşak bir ışık geziniyor. Her zamanki hızlı göz kırpışları, heyecanla-nınca büyüyen küçük siyah gözleri, özellikle gülümseyince ortaya çıkan inci dişleriyle insana tutku nedir, hatırlatıyor. “Şiir bize bir armağan gibi.” diyor. Ben onunla dünyayı kucaklayabileceğime inanıyorum. İnsanların farklılık-larını şiirle birleştirebileceğime inanıyorum. Bu tutkulu sözler öyle masum geliyor ki bana, onları bu dünyada otuz iki yıl geçirmiş bedenimle kirletmek istemiyorum. Dokunmuyorum onlara, onları kurcalamıyorum. Mesela diyor, “Özdemir Asaf var. Onun şiirlerini okuduğumuzda sevgiden başka ne görebir-liriz ki? Bence sevgi her şeyden önce gelir.” “Sevgi her şeyden önce gelir.” diye kendi kendime, belli belirsiz tekrarlıyorum.

\*\*\*

İçeri girer girmez hastanelerin kendine has iyodoformlu kokusu yüzüme çarp-tı. Daha ilk andan nefret ettirdi kendinden. Gözlerimin önüne neler getirmedi ki bu koku. Bir trafik kazası sonrası bacağı ezilerek kırılan kız kardeşim, babası kalp krizinden vefat eden arkadaşımın beni ilk gördüğü anda boynuma sarılıp ağlaması, henüz çocukken ablam ve abimle geçirdiğimiz zehirlenme vakası... Şimdi de bu.

Asansöre binmedim. Merdivenleri ağır ağır çıktım. Mesai çoktan bittiği için or-talık iyice تنها ve sakindi. Bir boşluğun içine dalar gibi hissettim. Ayaklarım yerden kesildi. Odayı kolay buldum. Annesi koridora çıkmış, beni bekliyordu. Kır saçlı, genç yüzü, ince uzun bir kadın. Gözüme sakın ve dingin gözüktü. Mutlu oldum. Bundan aldığım güçle ayaklarım tekrar yere bastı.

- Merhaba, nasılsınız?

- 
- Merhaba, iyiyiz, hoş geldiniz. Ne iyi ettiniz! Sizi görmeyi çok istiyordu.
  - Hoş buldum. Ben de onu görmeyi çok arzuluyordum. Doktorların artık müsaade etmesine çok mutlu oldum.
- Gülümsedi.
- Gelin, bekletmeyelim.
- Hastanelerin müsaade ettiği kadarıyla küçük, belirsiz bir gülümseme ile mukabele edip maskemi taktım. Annesi:
- Ne hoş, kimse maskeye dikkat etmiyor maalesef, dedi.
- Artık bir dar kapıdan daha geçmeliydik. Geçtik.

\*\*\*

Öğretmenim -Arkadaşlarının aksine “hocam”, demezdi. Israrla “öğretmenim” derdi.- size bir şiirimi gönderiyorum, demişti mesajında. Okuyup değerlendirdiğiniz çok mutlu olurum. “On üç yaşında, ilk gençliğin tadını yeni yeni almış, gözleri ıslıl ıslıl bir kız...” diye geçirmiştım içimden. Nasıl oluyor da insanların iki satır yazıyı okumaktan aciz oldukları bu devirde hele ki bu ülkede, henüz çocuk-genç denecek bir kız şiir okur, şiir yazar; bunları değerlendirin, der? “Hayret insanı her yaşta bulabiliyor galiba!” demiştım kendi kendime. Evimdeydim. Koltukta oturmuş, hafifçe araladığım pencereden göz ucuyla dışarıyı süzüyordum. Dokunaklı bir yan var bu durumda, demiştım. İnsanı incelten, elekten geçiren, sağaltan bir yan. İnsanı kendiyle, insanı insanla karşılaştıran bir yan. O an, el uzatsan degeceğin bir gerçeği bu kız çocuğunun tutkusunda aramıştım. Aramış, bulmuştım.

\*\*\*

Onu karşımda ilk gördüğümde, sırtımdan, tam omuriliğimden soğuk bir sızı akıp geçti. Hemen ardından bu güzel çehrenin artık bende yaratmasına alışkın olduğum hayret içerisindeydim. Kemoterapi yüzünden saçları tamamen dökülmüştü. İyice zayıflamış, çökük avurtları daha da belirgin hâle gelmişti. Bilmem kaç kez kemoterapiye girmiş, her seferinde doktorun “Bu sonuncu.” demesini bilmem kaç kez büyük umutlarla beklemişti. Yine de yüzündeki sevecen, sıcak, kucaklayıcı tavrından; gözlerindeki dingin ama canlı parlaklıktan hiçbir şey kaybetmemişti. Beni hayrete düşüren buydu. Hastanede, bu yer çekimsiz ortamda onun ayaklarının ısrarla yere basmasıydı. Hayretimi yüzümdeki maskenin ardına sakladım. Sırası değildi.

Beni görünce gözleri parladı:

- Öğretmenim, hoş geldiniz. Çok mutlu oldum. Bir haftadır gelmenizi bekliyordum.
- Güzel kızım, hoş buldum. Seni ne kadar da iyi gördüm, dedim. Sesimi çok iyi kontrol etmiştim. Titrememişti.

- Teşekkür ederim öğretmenim, çok iyiyim, durumum gayet iyi, dedi. Bunu görünüşüne ters, yüksek bir inançla söylemişti.

Yumuşak yumuşak yüzüne baktım. Bir sandalye alıp ayakları hizasına, kendisinden biraz uzağa koyup oturdum.

- Sana bazı hediyelerim var.

Yüzü genişledi, gülümsemeye başladı. Elimdeki çantadan hediyelerini çıkarırken:

- Sana Özdemir Asaf getirdim, dedim. Bir de merak ettiğin, yazılarımın yayımlandığı birkaç dergi.

- Öğretmenim ne kadar incesiniz, ne güzel hediyeler bunlar! Maalesef sarılmam yasak. Lütfen siz sarıldım diye düşünün.

İçim burkuldu, canım sıkıldı. Bir şey boğazıma gelip düğüm oldu, inmedi aşağıya. Kendimi toparlayıp sordum:

- Kızım, nasıl gidiyor tedavin, neler söylüyor doktorlar?

- Öğretmenim – Bana “öğretmenim” demesi beni her seferinde tesiri altına alıyor. Unutulmuş bir dünyadan, unutulmuş bir kelime gibi bazı sırlar üflüyor kulağıma. - tedavim çok iyi gidiyor. Sol omzumdaki kemikten hasarlı olanı alıp yerine yurt dışından getirtilen bir parça taktılar. Ben büyüdükçe o da benimle birlikte açılıp uzayacakmış. Ama hâlâ girmem gereken kemoterapiler var.

- Çok mutluyum kızım. Umarım bu hastalıktan tamamen kurtulup aileme, bize, okuluna kavuşacaksın. Buna yüreğten inanıyorum.

- Ben de inanıyorum öğretmenim. Zaten ben hiç karamsarlığa düşmem ki! Bazen hüznümlendiğim, olumsuz düşündüğüm oluyor ama hemen toparlıyorum kendimi. İyi hissettiğim zamanlarda şiirler okuyorum. Annemle sohbet ediyorum. Babamla şakalaşıyorum. Bunlar bana çok iyi geliyor. Hele şiirler...

Birden öne atılır gibi heyecanlı küçük bir hareket yaptı.

- Ne dersiniz öğretmenim? Birkaç şiir okuyalım mı?

- Okuyalım kızım, dedim sesimi onun heyecanına yaklaştırarak.

İçimden tekrar “Okuyalım kızım.” dedim: “Okuyalım ama bu Âsaf sadece ‘sevgi’ demiyor ki be kızım! Hayat diyor, garip diyor, yalnızlık diyor, öfke diyor, ölüm diyor. Sen bütün bunların üstüne çıkıp salt sevgiyi nasıl görebiliyorsun?”

Birkaç şiir okuduk. Ben hayret etmeye devam ettim. O sevmekten bıkmadı. Bıkmadı ama yoruldu. Erken yoruluyormuş artık. Uykusu erken geliyor, yine erken gidiyormuş. Kırılgan, narin bedeni hafifçe yatağa gömülmeye başladı.

Vakit gelmişti. İkisine de usulünce veda edip odadan çıktım. Ayaklarım yine yere basmadı. Uçarak çıktım hastaneden. Duygularım birbirine girmiş, kederim aklımı bulandırmıştı. Beynim uğulduyor, gözlerim kararır gibi oluyordu.

---

Kendimi ilk ağacın dibine atıp sakinledim. Yağmur başlamıştı. Otobüsten indiğimde “Yağsa da kurtulsak!” dediğimi anımsadım. Kurtulduk mu?

\*\*\*

Bir hafta sonra, sabah saatlerinde haberi geldi. Okuldaydım. İlk dersime henüz girmemiştim. Haberi sadece donuk bir yüz ifadesiyle karşılayabilmiştim. O, her daim gülen gözlerini de alıp bu dünyadan gitmişti. Bütün gün safi bir beden olarak derslere girip çıktım. Tam olarak ne hissettiğimi kendime bir türlü açıklayamadım. Yaptığım her şey, söylediğim her söz anlamını yitirmiş gibiydi. Fakat bunun o an farkında değildim. Bu anlamsızlığı yaşadım. Oturarak, yürüyerek, konuşarak, susarak yaşadım.

Okul bitiminde cenazenin defni için önce camiye gittik. İçimde bir şeyler kabarıp duruyordu. Camiye aşağı kapıdan girdik. Şadırvanda abdest aldık. Yukarı çıkıp saflara dizildik. Yeşil örtülü o küçük tabutu musallada görünce sabah-tan beri bedenimi kaplayan anlamsızlık, anlamını buldu. Taştıkça taşıtı. Namaz boyunca yaşlar gözlerimden kendiliğinden akıp durdu. Namazdan sonra zaten yakın olan mezarlığa yürüyerek geçtik. Mezarın başındaydım. O küçük bedeni tabutta ilk gördüğüm andan itibaren ağlamamı kontrol edememeye başladım. Sarsıntıyla ağladım. Dayanamadım, kendime sarıldım, iki büklüm önüme eğildim ağlamaya devam ettim. Kendimi toparlamama bir öğrencim yardımcı oldu. Sarıldı, sırtımı sıvazladı, o da ağladı. Yine de ufacık bir el de olsa, dışarıdan bir el, insanı kendine getirebiliyor. Doğruludum. Küreği tutan bedene doğru ilerledim. Küreği elime alıp mezara baktığımda gözlerim ateş gibi yanıyordu. O an:

İşte, dedim, bir dar kapı daha! Geçilmeli. O geçti. Biz hâlâ kapıdayız. Eğilip küreği toprağa daldırdım.